

dette Slag rettet imod os, og vi føle os ramte af det. Jeg tror, man maa lægge særdeles Vægt paa dette og maa lægge saa meget mere Vægt derpaa, som det i Virkeligheden endnu ikke til Trods for, hvad den ærede sidste Taler fremhævede, er lykkedes at faae nogen Udtale fra den Mand, som har fremstaaet disse Udtalelser, hvori han enten bestemt erklærer sig for enten at have den Mening eller for ikke at have den Mening. Det er derfor jeg mener, at Sagen netop i en saa særdeles Grad egner sig til at komme frem for Domstolene; thi der vil Vedkommende under det Ansvar, som paahviler alle Parter, der procedere for Domstolene, være pligtig til at udtale sig om den sande og rette Mening af sine Ord. Som den ærede sidste Taler fremhævede, svæve vi i Virkeligheden ganske i det Blinde med Hensyn til Fortolkningen fra den Mand, som jo dog i Virkeligheden forsaavidt er sine Ords eneste rette Fortolker. Jeg skal tillade mig at bemærke lige overfor den ærede Ordfører, at han affærdigede paa en meget let Maade mine Udtalelser angaaende Ærerettighedernes Karakter. Jeg tror alligevel, at man skal lade det blive staaende, at der her er Tale om den første og ufortabeligste af alle Menneſkerettigheder. Man kan strides om, hvorvidt en Mand eller en Kvinde eller et Barn eller hvemsomhelst det nu er, skal have visse Rettigheder, navnlig da ogsaa politiske Rettigheder, men Ærerettigheder, Personlighedens Ufortrænelighed i legemlig og sjælelig Henseende, er den første og mest ufortabelige Ret, et Menneſte har, og Spørgsmaalet er her om, hvorvidt man vil give de Paagjældende Afgang til at værge sig paa den rette og eneste Maade, Loven tillæder. Lige overfor det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. Jensen) skal jeg tillade mig at bemærke, at han synes at have en noget vidtgaaende Tilbøielighed til at beskæftige sig med min Person. Jeg tror ikke, at det egentlig kommer nærværende Sag lynderlig meget ved. Det er muligt, at jeg har Hjelken i mit Øie, og det er muligt, at den Mand, hvis Øttringer her er Tale om, kun har en Splint. Jeg tror imidlertid, at hvis man vil dømme nogenlunde retfærdigt og billigt, saa maa det i alt Fald være paa den Maade, at Hjelken og Splinten skal fordeles. Jeg skal bemærke, at jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om de Personer, som ikke ville arbejde, aldeles ikke skjønner om at skyde mig ind under de 3700. Jeg har fremhævet ved denne Leilighed som saa ofte, det har været Gjensand for Omtale her i Thinget, at det nye Kampmiddel, som Socialismen har ført ind, har netop

været Striken; det har været det, at man har nedlagt et Arbeide, fordi man ikke var i Stand til at opnaa de Betingelser for Arbeidet, som man ønskede, og jeg tror, at dette er et af de største og fordærveligste Under, der i Virkeligheden ere komne ind i den nyere Tid, et Under, som, naar det antager en vis Karakter, nemlig Udøvelsen af Tvang lige overfor Andre, som ville arbejde, falder lige ind under Straffelovens § 210 og paadrager de Paagjældende, som have udøvet det, et meget alvorligt Ansvar. Jeg skal dog ogsaa gjøre den Bemærkning, at forsaavidt som det ærede Medlem maatte mene, at jeg aldrig skulde blive dømt, saa haaber jeg ogsaa, at dette skal blive Tilfældet. Jeg er ganske vist sikker paa, at for den Øttring, ved hvilken jeg udtalte mig om det Fordærvelige og Utilbørlige i Striken som stort Kampmiddel, vil hverken jeg eller nogen Anden blive dømt; men jeg skal dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at en Kollega af mig for ganske nylig er bleven dømt for sine Udtalelser i sin Kamp lige overfor Socialisterne. Lige overfor det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Schjøtt) skal jeg tillade mig at sige, at naar han fremhævede, at de 37 Andragere ikke have oplyst, at de da havde Arbeide, saa er en Bemærkning af denne Art for mig et nyt Bevis paa, hvor lidet stiftet en Forhandling som denne er til at danne Grundlaget for en endelig Afgjørelse. Det er jo nemlig aldeles klart, at hvis dette var blevet fremhævet endogsaa blot i Flertallets Betænkning som en Mangel, saa havde det jo staaet de paagjældende 37 Andragere efter Omstændighederne frit for at skaffe Oplysninger i saa Henseende. Det skal ganske vist erkjendes — og det viser paany, hvor usuldkommen Forhandlingen her er — at der slet ingen Retsformer findes til at skaffe en saadan Oplysning; men der er dog ikke nogen Tvivl om, at der efter Omstændighederne kunde tilveiebringes i alt Fald nogen Oplysning i saa Henseende. Her i Salen, umiddelbart forinden Afgjørelsen skal finde Sted, bliver altsaa en saadan, om jeg saa maa sige, ny Indsigelse kastet frem, lige overfor hvilken der ingenomhelst Mulighed er til at skaffe fornøden Oplysning i den Retning. Det blev endvidere af det ærede Medlem gjort gjældende, at efter de ham foreliggende Oplysninger, som iøvrigt ikke foreligge Andre, saa skulde der kun være 4 Stomagersvende, som vare blebne forulempede. Det har efter min Mening aldeles Intet at sige. Saavidt jeg kan skjønne, er Sigteisen aldeles ikke indskrænket til dem af de saakaldte Skruebrækkere, som